

Arrest

nr. 149 856 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 5 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 22 november 2010 beslist de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door:

K., U. (R.R.: xxx) nationaliteit: Liberia

geboren te Tot Monrovia op (...)1979 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een Liberiaanse identiteitskaart voor die zijn identiteit zou bewijzen. Na onderzoek door onze diensten blijkt echter dat het gaat om een vervalsing. Deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Uit onze informatie blijkt immers dat het type nationale identiteitskaart dat betrokkene voorlegt enkel door Liberia werd afgeleverd tussen april 1983 en juni 1990. Na die datum werden tot op heden geen identiteitskaarten meer afgeleverd. Aangezien op de identiteitskaart die betrokkene voorlegt, vermeld staat dat ze werd afgeleverd op 12.05.04 kan dit document onmogelijk authentiek zijn.

Tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat het CGVS evenmin geloof hechtte aan de beweerde Liberiaanse nationaliteit van betrokkene. Zo stelde het CGVS in zijn beslissing d.d. 24.11.2003 het volgende: "Er dient te worden opgemerkt dat ernstige twijfels bestaan omtrent uw voorgehouden Liberiaanse nationaliteit"

Aangezien betrokkene getracht heeft fraude te plegen en de Belgische overheid heeft proberen te misleiden, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 24.11.2003 o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21.08.2003. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) Schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Verder stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker een Liberiaanse identiteitskaart voorlegde die zijn identiteit zou bewijzen. Maar waarvan na onderzoek door Dienst Vreemdelingenzaken bleek dat het om een vervalsing gaat. Dat deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Uit de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken bleek dat het type nationale identiteitskaart dat betrokkene voorlegt enkel door Liberia werd afgeleverd tussen april 1983 en juni 1990. Na die datum werden tot op heden geen identiteitskaarten meer afgeleverd volgens de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien op de identiteitskaart die verzoeker voorlegde, vermeld staat dat ze werd afgeleverd op 12.05.04 en dit document aldus de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk authentiek kon zijn.

Tenslotte merkte de Dienst Vreemdelingen op dat het CGVS evenmin geloof hechtte aan de beweerde Liberiaanse nationaliteit van verzoeker.

Aangezien dat de Dienst Vreemdelingen zaken daaruit afleidt dat verzoeker getracht heeft fraude te plegen en de Belgische overheid heeft proberen te misleiden, was de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor de aanvraag niet vervuld.

A. Verzoeker merkt op dat de Dienst Vreemdelingen zaken volledig voorbij gaat aan het feit dat Liberia geen land is waar een duidelijke en goed werkende administratie bestaat. De Dienst Vreemdelingen zaken gaat ervan uit dat de identiteitskaart, louter en alleen omdat ze na juni 1990 is afgeleverd een vervalsing is en moet zijn. Dit zonder ook maar op zijn minst in acht te nemen dat in 2004 net na de twee Burgeroorlogen die Liberia teisterden er geen administratie op poten is stond die ook maar enigszins gelijkaardig is aan deze van West-Europese landen. Dat de Dienst Vreemdelingen zaken aldus op geen enkele wijze redelijk kan aantonen dat het onmogelijk is dat bepaalde autoriteiten uit Liberia de betreffende identiteitskaart hebben afgeleverd. Dat de Dienst Vreemdelingen zaken om het tegendeel te bewijzen gebruik maakt van een stereotiepe en eenvoudige formule om tot de vaststelling te komen dat de identiteitskaart onmogelijk kan afgeleverd zijn in Liberia.

B. Dat verzoeker zijn Liberiaanse identiteitskaart ter goeder trouw heeft aangevraagd via contactpersonen in Liberia en dan ook ten eerste verrast was dat het een vervalsing betrof en er aldus op geen enkele wijze sprake kan zijn van fraude. Dat verzoeker op geen enkele manier kon voorzien dat de aan hem geleverde identiteitskaart vals was, voor zover ze vals is. En dat de oorzaak aldus volledig vreemd is aan hem.

Dat de Dienst Vreemdelingen zaken aldus zeer vlot en op basis van heel weinig gegevens tot de conclusie komt dat verzoeker een fraudeur is. Dit zonder op enige wijze verzoeker de kans te geven zich daartegen te verdedigen.

Dat het gevolg is dat informatie over de vermeende fraude met de identiteitskaart door verzoeker aan zijn administratief dossier zal worden toegevoegd waardoor hij vanaf nu zal gebrandmerkt staan als "fraudeur" en dit hem in de toekomst dan ook ernstig nadeel kan berokkenen.

Terwijl artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden en dat artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 voorschrijven dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen dat de. Dat tevens, naar luid van hetzelfde artikel, de motivering 'afdoende' dient te zijn.

Dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is echter in de uitoefening van haar wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2007).

Dat, conform het zorgvuldigheidsbeginsel, een administratieve overheid niet op een ondoordachte en onzorgvuldige wijze mag handelen. In toepassing daarvan dient uit het administratieve dossier te blijken dat een beslissing is genomen na alle relevante elementen in beschouwing genomen te hebben (LAMBRECHTS, W., "Het zorgvuldigheidsbeginsel" in X., Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1993, p. 42).

Dat de gebruikte stereotiepe en eenvoudige formule door de Dienst Vreemdelingen zaken geenszins volstaat om tot het verregaande besluit te komen dat de identiteitskaart niet kan afgeleverd zijn in Liberia en al zeker niet volstaat om verzoeker te brandmerken als fraudeur door bepaalde gegevens aan zijn administratief dossier toe te voegen.

Dat de Dienst Vreemdelingen zaken haar beslissingen aldus niet afdoende heeft gemotiveerd en tot onredelijke besluiten is gekomen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij betoogt als volgt in antwoord op het motief van de bestreden beslissing dat de identiteitskaart van de verzoekende partij vervalst zou zijn: *“Dit zonder ook maar op zijn minst in acht te nemen dat in 2004 net na de twee Burgeroorlogen die Liberia teisterden er geen administratie op poten is stond die ook maar enigszins gelijkaardig is aan deze van West-Europese landen.”* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verwerende partij haar conclusie dat de identiteitskaart van de verzoekende partij vervalst was, baseerde op objectieve en gezaghebbende informatie. Zo bevat het administratief dossier een stuk dat het volgende stelt: *“Volgens mijn informatie van februari 2009 (gesprek met MJDJ, Eerste Secretaris van de ambassade van Liberia in Brussel) is de uitgifte van ID in Liberia in 1990 opgehouden en nooit meer hervat. Zie ook het meest recente ambtsbericht van Nederland: Algemeen Ambtsbericht liberia / oktober 2008 (...)”*. De verzoekende partij beperkt zich tot een loutere bewering, waarmee zij niet aannemelijk maakt dat de objectieve en gezaghebbende informatie waarop de verwerende partij zich steunde foutief zou zijn.

De verzoekende partij betoogt verder als volgt: *“Dat verzoeker op geen enkele manier kon voorzien dat de aan hem geleverde identiteitskaart vals was, voor zover ze vals is. En dat de oorzaak aldus volledig vreemd is aan hem.”* Of het aan de verzoekende partij zelf ligt of niet dat de identiteitskaart vals is, doet in casu niet ter zake. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is immers duidelijk.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. (...)”*

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn”*.

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het motief van de bestreden beslissing, dat stelt dat *“De aanvraag niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”* kennelijk onredelijk zou zijn.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verzoekende partij de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten niet betwist. Zij blijven dus staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC